

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2018, č. j. JMK 60105/2018, sp. zn. S-JMK 51114/2018/OD/VW, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2019, č. j. 41 A 30/2018 - 62,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 11. 2019, č. j. 41 A 30/2018 - 62, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 25. 4. 2018, č. j. JMK 60105/2018, sp. zn. S-JMK 51114/2018/OD/VW, a rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 14. 2. 2018, č. j. ODSČ-91800/15-46, sp. zn. ODSČ-91800/15-HEV/V, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 25. 4. 2018, č. j. JMK 60105/2018, sp. zn. S-JMK 51114/2018/OD/VW, **je** žalovaný **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21.600 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Brna (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 2. 2018, č. j. ODSČ-91800/15-46, sp. zn. ODSČ-91800/15-HEV/V, byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu

na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto správního deliktu se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel vozidla registrační značky X nezajistil, aby byla řidičem vozidla dodržována pravidla silničního provozu. Jejich porušení výše uvedeným vozidlem spočívalo v neoprávněném zastavení v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, které mělo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, což bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Přístavní, v blízkosti hráze umělé vodní nádrže Brněnská přehrada v Brně, dne 21. 6. 2014 v 14:25 hodin. Za tento správní delikt správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu v částce 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 4. 2018, č. j. JMK 60105/2018, sp. zn. S-JMK 51114/2018/OD/VW, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 11. 2019, č. j. 41 A 30/2018 - 62, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že námitka nevedení společného řízení s přestupkem spáchaným v mezidobí je nedůvodná, neboť ji žalobce nevznesl ve správním řízení a samotné nevedení společného řízení nemohlo nijak zasáhnout do jeho práv. Zásahem do práv žalobce by v této souvislosti teoreticky mohlo být porušení absorpční zásady při ukládání trestů. Jelikož však žalobce porušení této zásady v žalobě řádně neuplatnil, respektive jej uplatnil jen velmi vágně, nemohl se jím krajský soud zabývat.

[4] K žalobcově námitce nedostatečného popisu skutku ve výroku rozhodnutí krajský soud uvedl, že smyslem jednoznačného popisu skutku je řádné vymezení rozhodných okolností z hlediska posouzení překážky litispendence, dodržení zásady *ne bis in idem*, vymezení okruhu dokazování a zajištění řádného výkonu práva na obhajobu. Z těchto hledisek je přitom výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dostatečný. Výrok sice neobsahuje přesný odkaz na relevantní část porušeného zákonného ustanovení, avšak obsahuje jeho doslovnou citaci, čímž je smysl tohoto požadavku naplněn. Popis místa, času a způsobu spáchání přestupku pak krajský soud rovněž považoval za jednoznačný a dostatečný.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost. V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel ve stanovené měsíční lhůtě od doručení usnesení výzvy k uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti, stěžovatel namítl, že krajský soud aproboval výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, z něhož není seznatelné, proč bylo jednání stěžovatele protiprávní. Vyplývá z něj sice, že podstatou věci bylo neoprávněné zastavení auta, ale nelze z něj již zjistit důvod, proč by zastavení auta na daném místě mělo být protiprávní, ani jaké konkrétní zákonné ustanovení bylo porušeno. Stěžovatel odkazuje přitom na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 8. 2018, č. j. 29 A 108/2016 - 37, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019 - 26, v nichž správní soudy odmítly identicky formulovaný výrok jako příliš obecný, a tedy nezákonný.

[6] Dále stěžovatel brojil proti způsobu, jakým se krajský soud vypořádal s jeho námitkou nevedení společného řízení. Namítl, že k vedení společného řízení je správní orgán povinen *ex officio*. Neuplatnění této námítky v odvolání tak nemůže být důvodem pro odepření soudního přezkumu. Stěžovatel odmítl i názor krajského soudu, podle něž v žalobě namítal pouze procesní pochybení, tedy nevedení společného řízení. Cituje přitom svoji žalobu, z níž vyplývá,

pokračování

že již v řízení před krajským soudem výslovně vytýkal zkrácení svého práva na uložení souhrnného trestu, tedy hmotněprávní aspekt nevedení společného řízení. Z hmotněprávního hlediska pak stěžovatel uvádí, že správní orgány ve svých rozhodnutích nezohlednily, že mu byla v mezidobí mezi spácháním přestupku (21. 6. 2014) a oznámením o zahájení řízení o něm (15. 1. 2016) pravomocně uložena pokuta ve výši 1.500 Kč za přestupek spáchaný dne 30. 7. 2015.

[7] Konečně stěžovatel vyjádřil nesouhlas jeho i svého zástupce z řad advokátů s tím, aby v nyní posuzované věci byly vyvěšeny jejich osobní údaje a zveřejněna neanonymizovaná či neúplně anonymizovaná rozhodnutí krajského soudu i kasačního soudu na webové stránce Nejvyššího správního soudu. Na podporu svého názoru o nemožnosti takového postupu předeštel rozsáhlou právní argumentací.

[8] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Po uplynutí lhůty k doplnění kasační stížnosti vznesl stěžovatel ještě námitku prekluze odpovědnosti za přestupek, kterou opíral zejména o náleží Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19. Domnívá se, že stejně jako byla neústavní věta první § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), je neústavní i věta druhá (po zrušení věty první šlo o jedinou větu citovaného ustanovení), jelikož brání ústavnímu požadavku na použití úpravy prekluze, která je pro pachatele příznivější. Argumentoval přitom tím, že kdyby se prekluzivní doba počítala podle nového zákona, jeho odpovědnost za přestupek by prekludovala 16. 2. 2017, tedy rok po vydání prvního prvoinstančního rozhodnutí. Podle předchozího zákona přitom přestupek dosud prekludován nebyl. Z toho stěžovatel dovozuje, že nová úprava je pro něj jednoznačně příznivější, a měla být proto použita. Jelikož zbytek ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích použití této úpravy v rozporu s Listinou základních práv a svobod brání, dal stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu podnět k podání návrhu na zrušení tohoto ustanovení Ústavnímu soudu.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud při přezkoumání napadeného rozsudku vycházel z ustanovení § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž je vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom však shledal zásadní skutečnost, k níž byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti, i když nebyla včasně namítnuta a nastala až po vydání rozhodnutí žalovaného a napadeného rozsudku krajského soudu. Kasační námitky svojí povahou naplňují důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[12] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*

[13] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížnostní námitkou prekluze odpovědnosti za předmětný protiprávní čin, neboť v případě její důvodnosti by musel být bez dalšího učiněn závěr o nemožnosti postihu stěžovatele za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. O tento důvod byla sice kasační stížnost rozšířena až po konci jednoměsíční lhůty od doručení výzvy k jejímu doplnění, která je zakotvena v § 106 odst. 3 s. ř. s., nicméně k prekluzi musí správní soudy přihlížet z úřední povinnosti, a opožděné uplatnění uvedené námitky tak nebrání jejímu věcnému posouzení. Podle judikatury Ústavního soudu představované kupříkladu nálezy ze dne 6. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 1419/09, ze dne 23. 4. 2009, sp. zn. III. ÚS 1463/07, ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 1464/2007, ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 1138/08, a ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 1417/07, je totiž povinností správních soudů stejně jako jakéhokoli jiného orgánu veřejné moci přihlížet z úřední povinnosti k prekluzi jako základní skutečnosti významné z hlediska hmotného práva, čemuž nebrání přezkumná povaha řízení ve správním soudnictví ani v nich zakotvená koncentrační zásada pro vymezení rozsahu soudního přezkumu.

[15] Stěžovatel považoval předmětný přestupek za prekludovaný z důvodu uplynutí promlčecí doby stanovené v zákoně o přestupcích, který je v tomto směru pro něho příznivější než úprava zániku odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu účinného v době spáchání protiprávního činu. Přejícné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož odpovědnost za dosavadní jiný správní delikt nezanikne před uplynutím lhůt pro jejich projednání podle dosavadních zákonů, pak stěžovatel považoval za protiústavní.

[16] Tato námitka stěžovatele je důvodná. Ústavní soud totiž v nálezu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020, dospěl k závěru, že ustanovení § 112 odst. 2 zákona o přestupcích, ve znění jeho předchozího nálezu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny základních práv a svobod, a proto jej zrušil dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, k čemuž došlo 21. 7. 2020.

[17] V odůvodnění nálezu sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 odkázal Ústavní soud na svou předchozí judikaturu, v níž se uvádí, že čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle něhož se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a pozdějšího zákona se použije, je-li to pro pachatele příznivější, dopadá i na správní trestání. Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je přitom celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu. Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější. Dále Ústavní soud poukázal na právní názor vyslovený v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, podle kterého úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, s nímž proto bylo shledáno v rozporu a zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věty první zákona o přestupcích, které přikazovalo užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o přestupcích i na činy spáchané před jeho účinností. Proto nelze mít pochybnosti o tom, že aplikace zbytku § 112 odst. 2 zákona o přestupcích může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele, neboť k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny základních práv a svobod dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za něho podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že by přestupek za užití nové právní úpravy byl již promlčen a nová právní úprava obsažená v zákoně o přestupcích posuzovaná jako celek by tak nesporně byla pro pachatele příznivější než předchozí zákon.

pokračování

[18] K takové situaci došlo i v posuzované věci, ve které byl projednáván správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Odpovědnost pachatele za tento správní delikt zanikla, jestliže o něm příslušný orgán ne zahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán, jak vyplývá z ustanovení § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017. V dané věci se správní orgán prvního stupně dozvěděl o správním deliktu dne 15. 10. 2014 a oznámení o zahájení řízení o něm doručil stěžovateli ve stanovené dvouleté lhůtě dne 15. 1. 2016. Rovněž tak byla dodržena nejzazší čtyřletá lhůta pro vydání pravomocného rozhodnutí o správním deliktu, neboť ten měl být spáchán dne 21. 6. 2014, správní orgán prvního stupně o něm rozhodl dne 14. 2. 2018, rozhodnutí žalovaného o odvolání bylo vydáno dne 25. 4. 2018 a nabylo právní moci následující den. Je tedy zřejmé, že podle předchozí právní úpravy k prekluzi odpovědnosti za správní delikt nedošlo.

[19] Ode dne 1. 7. 2017 je nutné předmětný skutek považovat za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. Tato novela zákona o silničním provozu navazovala na nový zákon o přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dnem 1. 7. 2017. Podle jeho ustanovení § 30 písm. a) činí promlčecí doba jeden rok a podle písmena b) téhož ustanovení 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100.000 Kč. Při určení výše pokuty za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o přestupcích se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, avšak pokuta nepřevyší 10.000 Kč, jak vyplývá z odstavce čtvrtého téhož ustanovení, ve znění účinném od 1. 7. 2017. Promlčecí doba u přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je tedy roční a podle § 31 odst. 1 téhož zákona počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku. Její běh se podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku, od něhož počíná běžet nová promlčecí doba. V posuzované věci však bylo oznámení o zahájení správního řízení doručeno stěžovateli dne 15. 1. 2016, tedy až po uplynutí roční promlčecí doby počítané ode dne následujícího od spáchání přestupku, k němuž mělo dojít dne 21. 6. 2014. Navíc podle § 32 odst. 3 zákona o přestupcích zaniká při přerušení promlčecí doby odpovědnost za přestupek s horní hranicí sazby nedosahující výše 100.000 Kč nejpozději 3 roky od jeho spáchání. Proto i tato nejzazší tříletá doba, po níž nová právní úprava umožňuje postihnout pachatele za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, již v době vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (14. 2. 2018) i rozhodnutí žalovaného (25. 4. 2018) marně uplynula.

[20] Je tedy nepochybné, že nová právní úprava promlčecí doby obsažená v zákoně o přestupcích je z hlediska celkového výsledku pro stěžovatele příznivější než předchozí úprava zániku odpovědnosti za správní delikt zakotvená v zákoně o silničním provozu, neboť za použití současných pravidel je posuzovaný protiprávní čin prekludován. Proto s ohledem na zásadu zakotvenou v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny základních práv a svobod a v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, podle níž se odpovědnost za přestupek či správní delikt posuzuje podle zákona účinného v době jeho spáchání nebo podle pozdějšího zákona, je-li to pro pachatele příznivější, jejíž aplikaci již v důsledku zrušujícího nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/2020 nebrání původní znění věty druhé § 112 odst. 2 zákona o přestupcích, je možné učinit závěr o zániku odpovědnosti stěžovatele za předmětný skutek v důsledku uplynutí promlčecí doby.

[21] Žalovaný i krajský soud byli v době svého rozhodování vázáni původním zněním § 112 odst. 2 věty druhé zákona o přestupcích, a proto jim nelze vytýkat, že u stěžovatele shledaly možnost postihu za správní delikt provozovatele vozidla. Nicméně s ohledem na pozdější zrušení tohoto ustanovení, z něho vyplývající zánik odpovědnosti stěžovatele za protiprávní čin a nutnost

přihlédnout i v řízení o kasační stížnosti z úřední povinnosti k této nové skutečnosti, byť se jedná o prolomení zásady zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle níž se při soudním přezkumu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. kupř. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001 - 29, publ. pod č. 2/2003 Sb. NSS, a ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002 - 98, publ. pod č. 1041/2007 Sb. NSS), musí Nejvyšší správní soud považovat napadený rozsudek za nezákonný. Tím byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[22] S ohledem na tuto zásadní skutečnost bránící vedení řízení o přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu vůči stěžovateli se již Nejvyšší správní soud nezabýval dalšími kasačními námitkami podřaditelnými pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., v nichž bylo poukázáno na vady, jimiž měly být zatíženy předcházející řízení před správními orgány i v něm vydaná rozhodnutí.

[23] K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlášení uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlášení rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Vzhledem k tomu, že krajský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z důvodu zániku odpovědnosti stěžovatele za přestupek zrušit, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že povaha věci umožňuje, aby o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1 věty první, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitým přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, a to jak za řízení před krajským soudem, tak i v řízení o kasační stížnosti.

[26] Uplatnitelné náklady řízení o žalobě sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč za žalobu proti rozhodnutí žalovaného a dále z nákladů právního zastoupení. V řízení před krajským soudem má stěžovatel právo na náhradu odměny za právní zastupování za dva úkony právní služby, a to přípravu a převzetí zastoupení a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a), d)

pokračování

vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) ve výši 2 x 3.100 Kč, tedy celkem 6.200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Stěžovatel má též právo na náhradu hotových výdajů jeho zástupce za tyto úkony ve výši 2 x 300 Kč, tedy celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za řízení před krajským soudem má tedy stěžovatel právo na náhradu nákladů v částce 9.800 Kč.

[27] V řízení před Nejvyšším správním soudem má stěžovatel kromě zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč právo na náhradu odměny za právní zastupování za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a to podání doplnění kasační stížnosti a později učiněné doplnění kasační argumentace ve výši 2 x 3.100 Kč, tedy celkem 6.200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu]. Stěžovatel má též právo na náhradu hotových výdajů jeho zástupce za tyto úkony ve výši 2 x 300 Kč, tedy celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Stěžovatel tak má právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 11.800 Kč.

[28] Stěžovatel má tedy právo na náhradu nákladů za obě řízení před správními soudy v celkové výši 21.600 Kč. Ke splnění této povinnosti Nejvyšší správní soud určil žalovanému přiměřenou lhůtu 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu